

Άδελφοί μου,

"Ετώμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Ὁ Διδάσκαλος λέγει νά ὑποβάλωμεν τέσ ἐρωτήσεις μας.

Ἐρωτήσεις: Νά συνεχίσωμεν τό μάθημα τῶν κέντρων καί εἶχαμεν μείνει στά κέντρα εἰς τήν κεφαλήν.

Διδάσκαλος: Ὅταν λέγωμεν τά κέντρα εἰς τήν κεφαλήν ποῖα κέντρα, αὐτά τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ τοῦ ὑλικοῦ σώματος, τά κέντρα τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ τοῦ ψυχικοῦ σώματος ἢ τά κέντρα τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ τοῦ κατωτέρου Νοητικοῦ σώματος. Διδότι, δέν εἶναι μόνον δύο κέντρα πού ἔχομεν εἰς τήν κεφαλήν, ἀλλά ἕξ.

Ἐρωτήσεις: Τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ τοῦ ὑλικοῦ σώματος.

Διδάσκαλος: Θά ἴδωμεν πρῶτον πῶς θά ἐργασθοῦμεν μέσον τῶν κέντρων αὐτῶν; Πῶς ἐργάζεται ἤδη ὁ ἄνθρωπος μέσον τῶν κέντρων αὐτῶν, πῶς θά μπορήσῃ νά τ'ἀναπτύξῃ ὥστε νά δίδουν καλά, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἀνεπτυγμένος ἄνθρωπος ἐρευνητής τῆς ἀληθείας ἐπιδιώκει νά γνωρίσῃ.

Ἐχομεν τά δύο κέντρα τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ τοῦ ὑλικοῦ μας σώματος τό ἕνα μᾶς δίδει σάν μιά δίνη μπροστά ἀπό τό πρόσωπον εἰσχωρεῖ μέσον τῆς ρίζας τῆς ρινός πρὸς ἕνα κέντρον μέσα στόν ὑλικόν ἐγκέφαλον ἢ συγκεκριμένα μεταξύ τῶν λοβῶν τοῦ ὑλικοῦ ἐγκεφάλου καί τῆς παρεγκεφαλίδος καί περιστρέφεται τό κέντρον αὐτό ὡς οἱ δεῦκτες τοῦ ὥρολογίου.

Τό ἄλλο κέντρο μέ τό ἴδιο σημεῖον μέ τό προηγούμενο κέντρον πού ἀναφέραμεν προηγουμένως ἀνέρχεται πάνω ἀπό τήν κεφαλήν, προχωρεῖ περίπου μίαν πόδι πάνω ἀπό τήν κεφαλήν καί περιστρέφεται καί αὐτό ἀκριβῶς ὅπως οἱ δεῦκτες τοῦ ὥρολογίου. Αὕτη εἶναι ἡ κανονική του κίνησης. Καμμιά φοράν ὅμως σέ ὤρισμένους ἀνθρώπους περιστρέφεται καί ἀντιθέτως. Τά φαινόμενα πού μᾶς δίδει τότε εἶναι πολύ διαφορετικά, δέν εἶναι ὅμως καθόλου θετικά. Πότε κινεῖται ἀντιθέτως; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀλλοπρόσβαλλον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καί ζωῆς. Δέν ὀρθολογίζεται καθόλου, ἀλλά ἡ κίνησης τῶν δίσκων αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἀπό τούς βίαιους κραδασμούς τῶν κέντρων τῆς κεφαλῆς πού εὐρίσκονται εἰς τό ψυχικό σῶμα.

Γιατί νά κινεῖται ὅμως μ'αὐτόν τόν τρόπον, ἀντίθετα ἢ ἀντίθετα καί κανονικά καί πάλιν ἀντίθετα; Διδότι εἶπαμεν εἶναι κάτω ἀπό βίαιους κραδασμούς τοῦ ψυχικοῦ σώματος καί τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ τοῦ ψυχικοῦ σώματος.

Ὅταν λέγωμεν βίαιους κραδασμούς τί πρέπει νά ὑπονοοῦμεν τώρα; Βίαιος κραδασμός τοῦ ψυχικοῦ σώματος εἶναι ἡ λεγομένη ἀνάτασις ἢ ψυχική; Ὅχι. Βίαιοι κραδασμοί εἶναι, ὁ θυμός, ἡ ὀργή, ἡ κακία, τό μῖσος, ἡ μισαλλοδοξία καί τά παρόμοια. Καί θά προσέξετε ὅτι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκειται κάτω ἀπό τό κράτος αὐτῶν τῶν καταστάσεων τά Νοητικά του κέντρα, δηλαδή, ἡ δύναμις τῆς σκέψεως, δέν ὑπάρχει, σχεδόν καθόλου.

Εἶπα ἀλλοπρόσβαλος τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καί ζωῆς. Ἐχομεν πολλούς σήμερα ἀνθρώπους μέσα στήν κοινωνίαν πού ζοῦν ὄχι κάτω ἀπό ἡθικές ἀρχές, κανόνες, καί ὀρθόν τρόπον ζωῆς, κάτω ἀπό τόν ὀρθολογισμόν, ἀλλά, τήν μίαν ὥρα διαφορετικοί, τήν ἄλλην διαφορετικά.

Τώρα θά μοῦ πῆτε, πῶς συμβάλει τήν μιά ὥραν νά συμπεριφέρεται παράλογα κάτω ἀπό βίαια συναισθήματα καί τήν ἄλλην ὥραν νά συμπεριφέρεται διαφορετικά; Καί δέν συμβάλει ἄραγε κάποτε, σέ ἀνθρώπους νά συμπεριφέρωνται πάντοτε βίαια, πάντοτε παράξενα;

Ναί θά συναντήσωμεν πολλές πολλές περιπτώσεις ἀνθρώπων. Ὁ τρόπος ἀκριβῶς ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ψυχολογίαν τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἐμπειρίαν πού εἶχεν εἰς τό παρελθόν πού λέγομεν ψυχικήν καλωσύνην. Θά δοῦμεν ἕναν ἀνθρώπον εὐερέθιστον, παράξενον, νά συμπεριφέρεται βίαια, νά χειροδικῇ καμμιάν φοράν, νά ὑβρίξῃ πολύ πολύ σκληρά καί ἄπρεπα καί μετὰ λίγα λεπτά νά ἡρεμῇ, νά ἡσυχάζῃ καί νά εἶναι ἕτοιμος νά ζητήσῃ ἀκόμα καί συγνώμην.

Μερικοί άλλοι συμπεριφέρονται πολύ διαφορετικά, βίαια, άκτομα καί συνεχίζουν γιατί όέν έχουν έίποτε τό Ψυχικό θά λέγαμε καλό μέσα τους καί ή συμπεριφορά τους συνεχίζει νά είναι μία συμπεριφορά μίσους έπιθετικότητας άδιαλαξίας κακίας. Σ'αυτούς τά κέντρα κινούνται άντίθετα διαρκώς. Είς τούς άλλους, αυτούς πού είπαμεν έχουν άλλοπρόσαλλον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καί τρόπον ζωής, κινούνται τήν ὤραν τής βιαίας έκφράσεως των άντίθετα, όταν ήρεμήσουν αρχίζουν νά κινούνται κανονικά, γιά νά ξαναρχίσουν νά κινούνται άντίθετα γιατί άκόμα όέν έχουν ύπερβεϊ τές μικρότητες τής ζωής, όέν έχουν κυβερνήσει τούς χαμηλούς κωάδασμούς τοῦ Ψυχικοῦ των σώματος. Αυτούς τούς άνθρώπους μπορούμεν εύκολα νά τούς καθοδηγήσωμεν καί νά τούς βοηθήσωμεν καί νά τούς μάθουμεν νά κινούν τούς Ίερούς Δίσκους καλύτερα.

Όστε, από τήν στιγμήν πού θά γεννηθῆ ό άνθρώπος αρχίζουν νά κινούνται κανονικά οί ίεροί δίσκοι όλοι, όχι έκτά, οί όέκα, αλλά ό τρόπος κινήσεως των είναι άναλόγως τής ώριμάνσεως τοῦ κέντρου καί τοῦ Άνθρώπου. Στά βρέφη οί δίσκοι αυτοί όμοιάζουν μέ μικρά κέρματα, σεϊς θά τούς γνωρίσετε σόν ένα διπλό σελίνι, όχι μεγαλύτερη. Η κίνησις γίνεται πολύ άργά, έπιταχύνεται μέ τήν άνάπτυξιν τοῦ άνθρώπου. Τώρα, ποῦον είναι τό κέντρον πάνω στό διπλοῦν αϊθερικόν πού αρχίζει νά κινῆται πιό έντονα πιό κανονικά.

Άσφαλώς τό κέντρον κοντά είς τό Ήλιακόν πλέγμα, έκείνο είναι πού αρχίζει τήν όρθήν κίνησιν, όχι μετά πού θά γεννηθῆ τό βρέφος αλλά καί καθ'όν χρόνον εύρίσκεται στήν κοιλιάν τής μητρός. Πώς τρέφεται τό έμβρυον μέσα στήν κοιλιάν τής μητρός; όέν είναι μέσα τοῦ λωροῦ; πού είναι μετά ό όμφαλός;

Έπομένως αρχίζει γύρω άπ'αυτήν τόν λωρόν άκριβώς έκεί πού είναι ό όμφαλός, έκεί πού άργότερα ό ίατρός θά τόν άποκόψῃ νά κινῆται τό ίερόν θά έλεγα κέντρον ή δίσκος τοῦ Ήλιακοῦ πλέγματος. Στό βρέφος έχομεν δύο, ένα μέγεθος διπλοῦ σελινιοῦ πού εύρίσκεται έκεί άκριβώς πού είναι τό Ήλιακόν πλέγμα, μέσα είς τήν κοιλιακήν χώραν καί έναν είς τήν έπιφάνειαν, έκεί πού έφάπτεται ό λωρός όέν τόν όνομαζομεν οὔτω πως, μέ τόν όμφαλλόν. Όταν θέννηθῆ τό μωρό από τήν μητέρα του καί άποκοπῆτ ό λωρός καί γίνεται ό όμφαλλός, αυτός ό δίσκος είσχωρεϊ μέσα στήν κοιλιακήν χώραν καί άπορροφᾶται από τόν ήδη ύφιστάμενον δίσκον έκεί πού εύρίσκεται άκριβώς τό Ήλιακόν πλέγμα. Ένας λωρατικός βλέπει όλα αυτά.

Άπό τήν στιγμήν πού ό δίσκος αυτός θά είσχωρήσῃ μέσα στόν δίσκον τοῦ Ήλιακοῦ πλέγματος, αρχίζει ή ζωή πλέον ή ξεχωριστή ζωή τοῦ έμβρύου. Άπορροφᾶται άμέσως; Όχι, θέλει λίγο καιρό νά άφομοιωθῆ.

Όστε, τό βρέφος, θά έλεγα τηλεπαθικά είναι συνδεδεμένο μέ τήν μητέρα του μέ τό Ήλιακόν πλέγμα τής μητρός του, μέ τόν αϊθησιακόν αϊθέρα τής μητρός του μέχρις ότου ό δίσκος αυτός άφομοιωθῆτ καί άπορροφηθῆ έντελώς από τόν Ίερόν δίσκον τοῦ Ήλιακοῦ πλέγματος. Τό έχουν προσέξει οί γιατροί αυτό. Όταν ύάρχη τό νήπιον, πότε κρατεϊ ό κόνος τήν μητέρα καί είναι ήρεμον τό παιδί, καί όταν ήρεμεϊ ή μητέρα κρατεϊ ό κόνος τό παιδί. Διότι άκόμα είναι συνδεδεμένοι αϊθερικά.

Τώρα έχομεν πετ ότι ό πρώτος δίσκος πού αρχίζει τήν κανονικήν του κίνησιν μέ τό φαινόμενον τής ζωής είναι ό τοῦ Ήλιακοῦ πλέγματος. Άμέσως ταυτοχρόνα καί τής καρδίας. Ό δίσκος τής καρδίας ήτο καί έκινεϊτο καί καθ'όν χρόνον τό νήπιον ήτο μέσα είς τήν κοιλιάν τής Μητέρας του, μέσα στήν μήτραν τής Μητέρας του, διότι ή καρδία έκαλλε. Αυτοί οί δύο Ίεροί δίσκοι αρχίζουν πρώτοι τήν έργασίαν πού μᾶς δίδει τό φαινόμενον τής ζωής. Ό ίερός δίσκος τοῦ Ήλιακοῦ πλέγματος καί ό Ίερός δίσκος τής καρδίας ό όποϊος μετά τήν γέννησιν τοῦ νηπίου αρχίζει καί μίαν νέαν έργασίαν, των είσπνοων καί έκπνοων πού έίν ήτο μέσα είς τήν μήτραν τής Μητρός, οί παλμοί όμως τής καρδίας ήσαν καί καθ'όν χρόνον τό έμβρυον είναι μέσα στήν κοιλιάν τής μητέρας του μπορούμεν νά άνιχνεύσωμεν μέ μηχανήματα τούς παλμούς τής καρδίας του.

Έπιστρέφομεν τώρα, στους δύο ίερούς δίσκους τής κεφαλῆς οί όποῖοι έχουν τό ίδιο κέντρον, όμοκεντροί δίσκοι, αυτόν πρό των όφθαλμῶν καί αὐτῶν ύπεράνω τής κεφαλῆς. Αυτός πρό των όφθαλμῶν όμοιάζει μ'ένα λουλλοῦδι περιστρεφόμενο μέ πολλά πέταλα. Αυτός ύπεράνω τής κεφαλῆς καί όμοιάζει μέ έναν όλόλευκο λωρό, λουλλοῦδι μέ μύρια πέταλα άκτινοβολίας.

Πότε αρχίζουν αυτήν τήν λειτουργίαν τους; Πρῶτος ὁ δίσκος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, δταν καιὸ ἀρχίσει νά προσηλώνεται καὶ νά βλέπη. Ἄνοικτά εἶναι τὰ μάτια τοῦ νηπίου, βλέπει, ἀντιλαμβάνεται, ἀντιλαμβάνεται τί βλέπει. Ἄσφαλῶς ὄχι, καὶ ἄς εἶναι ἀνοικτά τὰ μάτια του. Ὅταν ἀρχίζη προσηλώνεται; ἀρχίζει ἡ ὄρασις, ἀρχίζει καὶ τήν κίνησιν ὁ δίσκος. Εἶπα ὄχι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸ μέγεθος ἑνὸς διπλοῦ σελινιοῦ; ἐκεῖ πού εἶναι ἡ ρίζα τῆς ρινός.

Ὁ δίσκος ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς εἶναι ἀπὸ τήν ἀρχὴν ἀρκετὰ μεγάλος, θά ἔλεγα ὅπως ἕνα μικρὸ πινάκιον φρούτου. Ἐκεῖνος δὲν κινεῖται παρὰ ἐλάχιστα, εἰς τὸ βάθος του ὄχι εἰς τήν ἐπιφανείαν του. Ἀνιχνεύομεν τήν κίνησιν τῶν ἔσωθεν καὶ ἐντὸς τῆς κοιλίας πετάλων, ὄχι αὐτῶν πού εἶναι εἰς τὴν περιφέρειαν.

Γιατί; Πότε ἀρχίζει τήν ὀρθὴν κίνησιν ὁ δίσκος αὐτός; Ὅταν ἀρχίζη νά προσηλώνεται τὸ νήπιον καὶ νά μορῆ νά σκέπτεται, ἔστω καὶ ὑποσυνείδητα, νά ὀρθῶνη λέξεις καὶ νά ἀντιλαμβάνεται ἔννοιας. Ἀρχίζει νά μεγαλώνη, θά ἔλεγα τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ζωῆς του μέσα στὸ παχυλὸν του ὕλικόν σῶμα.

Ὅσῃς ἡ ἐργασία τῶν ἱερῶν δίσκων τῆς κεφαλῆς ἀρχίζει μὲ τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς καὶ τὸ κτίσιμο τῆς παρουσίας προσωπικότητος Ἀυτοεπιγνώσεως ἑαυτοῦ μας. Οἱ δύο προαναφερθέντες δίσκοι, τοῦ Ἡλιακοῦ πλέγματος καὶ τῆς καρδίας εἶναι ἐντελῶς ἀνεξάρτητοι τώρα ἀπὸ τήν ζωὴν τῆς παρουσίας προσωπικότητος Ἀυτοεπιγνώσεως πού θ' ἀρχίσῃ νά δημιουργεῖται. Καὶ εἶναι αὐτοὶ κἄτω ἀπὸ τήν ἐποπτεῖαν τῆν Πνεύσοφην καὶ Παντοδύναμην τοῦ ΔΕΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Ὅστε βλέπομεν καθαρά τήν ἁγιοπνευματικὴν ὕπερ Διάνοιαν μέσα στὴν δημιουργίαν μέσα στὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα τοῦ Ἀνθρώπου, νά παίρνη κατοχὴν τῶν δύο πρώτων δίσκων, τοῦ Ἡλιακοῦ πλέγματος καὶ τῆς καρδίας, γιὰ νά μᾶς ὀρῆ τέας λειτουργίας τοῦ ὕλικου σώματος. Μὴν φαντάζεσθε ὅτι οἱ Ἱεροὶ Δίσκοι εἶναι μόνον γιὰ τὸν ἐρυντητὴν τῆς ἀληθείας γιὰ ν' ἀρχίσῃ τήν κίνησιν των γιὰ ν' ἀποκτήσῃ Ψυχοσοφικὰ φαινόμενα; Ὁχι. Εἶναι ἐκεῖ γιὰ τήν οἰκονομίαν καὶ λειτουργίαν τῶσον τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος ἢ Ἀγιοπνευματικὴ ἐργασία καὶ γιὰ τὸ κτίσιμο τῆν δημιουργία τῆς παρουσίας Προσωπικότητος Ἀυτοεπιγνώσεως ἑαυτοῦ καὶ τήν ἀνάπτυξιν τῆς.

Ὅστε σέ κάθε ἄνθρωπον κινεῖνται οἱ Ἱεροὶ δίσκοι, τώρα ἔχω μιλήσει γιὰ τέσσαρεις κυρίως δίσκους καὶ εἶπαμε οἱ δίσκοι πού τὸ κέντρο τους ἐφάπτεται τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ τοῦ ὕλικου ἔγκεφάλου, εἶναι οἱ δίσκοι οἱ ἐπίτοι πού μᾶς δίδουν εἰς τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς τήν συνειδησιακὴν μας ὑπόστασιν ἢ τήν Ἀυτοεπιγνωσιακὴν μας ὑπαρξιν.

Δὲν εἶχαμε περὶ σέ ἄλλα μαθήματα ὅτι οἱ δίσκοι στὸ κέντρον τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ εἶναι δίσκοι συνειδήσεως ἢ Ἀυτοεπιγνώσεως; Οἱ ἄλλοι δεξιά καὶ ἀριστερά εἶναι κέντρα δίσκοι, ἐνεργείας, δυνάμεως καὶ τρόπου ἐκφράσεως. Αὐτοὺς θά τοὺς ἀφήσωμεν τελευταίους.

Τώρα, δταν τὸ νήπιον ἀρχίζει νά παρατηρῆ νά προσηλώνεται νά βλέπη, ὅσον πιδ πολὺ μορεῖ νά τὸ κάμη, τῶσον πιδ πολὺ ἔντονα καὶ ἀρμονικὰ κινεῖται αὐτός ὁ ἱερὸς δίσκος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ κέντρον τήν ρίζαν τῆς ρινός.

Ἀρμονικὰ εἶπα. Ἡ μήπως μορεῖ νά κινῆται καὶ μὲ ἕνα τρόπον πού νά μὴν εἶναι ἀρμονικὰ; Ἄσφαλῶς. Νά κινῆται ὅτε πρὸς τὸν ἕνα ὀφθαλμόν καὶ ὅτε πρὸς τὸν ἄλλον ὀφθαλμόν. Ἡμεῖς θέλομεν νά κινῆται κανονικὰ σέ μίαν ὀρθὴν θέσιν πρὸς τὸν ἐπιτευχάνεται αὐτός; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος μάθῃ νά προσηλώνεται, νά θέλῃ νά δῇ πραγματικὰ, ὁ Ἱερὸς δίσκος κινεῖται στὴν ὀρθὴν κατευθύνσιν του καὶ ἀρμονικὰ. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὅμως τήν ὥραν πού προσηλώνεται ἀφαιρεῖται, βλέπει ἐνῶ δὲν βλέπει, βλέπει δὲν προσηλώνεται νά δῇ, ὅτε ὁ δίσκος κινεῖται ὅτε μὲ τὸν ὀρθὸν τρόπον καὶ ὅτε ἀντίθετα. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν θά δοῦμεν καὶ τὸ στράβωμα τῶν ματιῶν τὸν ἀλληθωρισμόν. Ἀκριβῶς ὁ ἀλληθωρισμός ἐξαρτᾶται πολὺ πᾶρα πολὺ ἀπὸ τήν ἀρμονικὴν κίνησιν τοῦ Ἱεροῦ δίσκου τῆς κεφαλῆς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

Πότε ἀρχίζει τήν πραγματικὴν κίνησιν του ὁ δίσκος, μεγάλος, μεγαλοπρεπὴς μυριοπέταλος ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς; Τήν κανονικὴν του κίνησιν μορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά μὴν τήν κάμη ποτε καὶ ἐφ' ὅσον ζεῖ ὁ ἄνθρωπος μέσα στὸ ὕλικόν του σῶμα, καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺ πολὺ προσηλωμένος στὴν γῆτιν ζωὴν μέσα στὸ χῶμα. Ὑπάρχουν,

ναί, ἄνθρωποι πολλοὶ ποῦ ὁ δίσκος ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς δέν κινεῖται σχεδόν καθόλου, εἶπα σχεδόν καθόλου, διότι τέλος πάντων μιά πολύ ἀργήν κίνησιν θά πρέπη νά κάμνη, δέν μεγαλώνει ὁμως, μένει τόσος ὅσος ὅταν ἐκρωτοδημιουργήθῃ εἰς τὸ νῆπιον. Θά ἔλεγα ἕνα μικρὸ πιάτο φρούτου. Ὡστε ἡ ἀνάπτυξις τοῦ δια νά μεγαλώσῃ θά ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν ἐνσυνείδητον ἀutoεπίγνωσιν τοῦ ἄνθρώπου, τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τὸν τρόπον ποῦ χειρίζεται τὴν Νοητικὴν ὕλην Οὐσίαν καὶ νά τὴν μορφοποιῇ σὲ Ψυχοηθικὰ εἶδωλα. Ἀρχίζει τὴν ὀρθὴν καὶ ἁρμονικὴν του κίνησιν ὁ δίσκος ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, αὐτὸ ποῦ συμβολίζει ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τὸ φωτιστέφανον ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὀρθολογίζεται, μελετᾷ γνωρίζει καὶ προχωρεῖ. Ἁρμονικὰ καὶ κανονικὰ κινεῖται, ναί, ἀλλὰ γιὰ νά πάρῃ πιά ταχεῖαν περιστροφὴν πιά ἁρμονικὴν κίνησιν, ν' ἀνοίγουν τὰ πέταλά του πιά ζωντανά, νά μὴ μοιάζῃ μ' ἕνα δίσκον χόρνην, ἀλλὰ νά μοιάζῃ μ' ἕνα μικροπέταλον ὠραῖον λουλλοῦδι ποῦ ὄλα τὰ χρώματα νά παρουσιάζωνται ἐκεῖ, θά πρέπη ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι εἰς θέσιν νά κάμνη ἐνσυνείδητως ἐκωματώσεις.

Ὡστε, εἴτε ἐργασθοῦμεν ἐνσυνείδητα πάνω στὴν ὀρθὴν περιστροφὴν αὐτοῦ τοῦ δίσκου εἴτε δέν ἐργασθοῦμεν καὶ μὲ ἄλλον τρόπον ἀναπτύσσομεν τὴν προσωπικότητά μας ἀutoεπίγνωσιν, ὁ Ἱερὸς δίσκος αὐτός, ἀρχίζει τὴν ὀρθὴν καὶ ἁρμονικὴν του περιστροφὴν. Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ποῦ μέσον τῆς ἀρετῆς, τοῦ ὀρθολογισμοῦ τῆς παρατηρητικότητος τῆς ἀutoκυριαρχίας χωρὶς νά γνωρίζουν κἂν ὅτι ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς των ὑπάρχει αὐτός ὁ Ἱερὸς δίσκος νά τὸν ἔχουν δημιουργήσῃ ὑποσυνείδητα καὶ νά κινῆται, νά περιστρέφεται κανονικὰ ἁρμονικὰ καὶ ὠραία καὶ νά ἔχη ἀναπτυχθῇ χωρὶς κἂν νά ἔχουν κάμῃ τὴν παραμικροτέραν συγκέντρωσιν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς. Ὑπάρχουν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐρευνηταὶ τῆς ἀληθείας ποῦ τὸν γνωρίζουν τὸν δίσκον αὐτὸν μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον διαβάζοντας βιβλία τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἀρχίζουν τὴν περιστροφὴν του μέσον τοῦ λεγομένου Ἀποτυπωτικοῦ καὶ Αἰσθησιακοῦ Διθέρου καὶ σιγὰ σιγὰ τοῦ κινήσιακοῦ αἰθέρου, δηλαδὴ μίαν συγκεκριμένην ἐργασίαν χωρὶς ν' ἀναπτύσσονται οἱ ἴδιοι σὴν προσωπικότης ἀutoεπίγνωσις ὁ καθένας, ν' ἀναπτύσσουσι μέσα τους τὴν ἀρετὴν, τὸν ὀρθολογισμόν κλπ. Σὰς λέγω ἐλάχιστη θά εἶναι ἡ ἐπίτυχία των. Καὶ θά μπορούν νά ἀποκτήσουν μερικὲς θά ἔλεγα ἀσυνήθιστες ἐκωματώσεις, νά ἀποτυπώνουν ἐλάχιστα ἀπὸ τὲς γνώσεις καὶ ἐμπειρίες ποῦ εἶχαν εἰς τοὺς ἄλλους κόσμους τόσον εἰς τὸν παχυλὸν ὕλικόν ὅσον καὶ εἰς τοὺς Ψυχικοὺς κόσμους μέσον τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ κέντρου, δίσκου.

Ὡστε, ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος ἀναπτύξεως του καὶ καλῆς λειτουργίας τοῦ δίσκου αὐτοῦ εἶναι ἡ ἐνδοσκόπησις, ὁ ὀρθολογισμὸς καὶ ὀρθὸς τρόπος ζωῆς. Τώρα, ἂν ἔχομεν καὶ τὰ δύο σ' ἕναν ἐρευνητὴν τῆς ἀληθείας νά κάμῃ ὀρθὴν εἰδωλοπλαστικὴν καὶ ὀρθὸν τρόπον ζωῆς ἢ σκέψεις ὡς καὶ ἐνσυνείδητα νά γνωρίζῃ πῶς νά κινῆ τὸν δίσκον αὐτὸ εἶναι πολὺ καλύτερον, πολὺ πολὺ καλύτερον.

Τώρα, ποῖο ἀπὸ τὰ δύο κέντρα δίσκους εἶναι ποῦ μᾶς δίδει τὴν λεγομένην εἰδωλοπλαστικὴν; θά φθάσωμεν τώρα εἰς τὴν ἐνσυνείδητην ἐργασίαν μέσον τῶν δίσκων αὐτῶν. Ποιὸς δίσκος, αὐτός ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ αὐτός ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς; Στὴν εἰδωλοπλαστικὴν ἀρχίζει ἡ ἐργασία καὶ ὁ δίσκος ἀκριβῶς μέσα εἰς τὸ κέντρον τοῦ δίσκου πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ ἀφοῦ εἶναι ὁμοκεντρος αὐτός ὁ δίσκος μὲ τὸ κέντρον τῆς κεφαλῆς, μὲ τὸν δίσκον τῆς κεφαλῆς ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, θά πρέπη νά ἐπηρεάζῃ καὶ ἐκεῖνον. Εἶναι δυνατόν νά δοῦμεν κάτι μέσον τῆς ὀράσεως ἢ ἀργότερον μέσον τῆς ἐνουράσεως χωρὶς νά διαλογισθοῦμεν ἐπὶ τοῦ τί βλέπομεν;

Ὅχι. Ἐπομένως θά πρέπη αὐτοὶ οἱ δύο δίσκοι μέσον τῶν κέντρων των νά ἀλληλοεπηρεάζωνται καὶ νά ὑπηρετῇ ὁ ἕνας στὴν ἐργασίαν τοῦ ἄλλου. Τώρα καὶ κάτι ἄλλο. Ὁ Ἱερὸς δίσκος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὁμοιάζει μ' ἕναν καθρέφτην. Στὸν συνήθη κοινὸν ἄνθρωπον εἶναι σκεπασμένος μὲ θά ἔλεγα αἰθερικότητα, ἐνδιαφερόντων τοποχρονικῶν γητῶν ποῦ δέν ἐπιτρέπουσι τὴν ἀντανάκλασιν εἰδώλων ἢ εἰκόνων. Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔχομεν τὴν ἀντανάκλασιν εἰδώλων καὶ εἰκόνων τὰ ὅποια προέρχονται ἀπὸ τὸ λεγόμενον Ψυχικὸν σῶμα, δηλαδὴ μέσον τῶν ἐπιθυμιῶν ποῦ ἀνασύρονται ὅχι ἐνσυνείδητως ἀλλὰ μέσον τῆς ἐπιθυμίας ἀπὸ τὸ ὑποσυνείδητον τοῦ ἀνθρώπου. Δύτῃ εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς τῆς παρούσης προσωπικότητος ἀutoεπίγνωσεως ἑαυτοῦ.

Ὁ καθρέφτης αὐτός, ὁ δίσκος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, δέν εἶναι καθαρὸς κατ' ἁπλῆν κομμάτια κομμάτια σκηνῶν ἢ ἀντικειμένων ἀπὸ τὸ ὑποσυνείδητον γιὰ νά διαλαβῶν σχεδόν

ἀμέσως διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν γνωρίζει πῶς νὰ προσηλωθῇ. Ὡστε, ὁ τρόπος τοῦ ν' ἀρχίσῃ τὴν ὀρθὴν λειτουργίαν ὁ δίσκος αὐτὸς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν εἶναι ἐκανότης τῆς προσωπικότητος Δόξοεπιγνώσεως νὰ προσηλώνεται καὶ νὰ μὴν ἀποσπᾶται αὐτῇ ἢ προσήλωσις καὶ ἡ προσοχὴ ἀμέσως ἀλλὰ γιὰ ὠρισμένον χρόνον ἀδιάσπαστες νὰ μένῃ ἢ προσήλωσις εἰς τὴν Νοητικὴν εἰκόνα Νοητικῶν εἰδώλων ἢ τὴν κατάστασιν, καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν καθαρῶς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ δίσκου καθρέφτου αὐτοῦ πάνω στὸν ὁποῖον θὰ ἀντανακλῶνται τὰ λεγόμενα Νοητικὰ εἰδῶλα, στοιχειακὰ, δημιούργημα, δικὸς μας τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἢ τέτοιων πού ἀνασύρομεν ἀπὸ τὸ ὑποσυνειδητὸν μας σὰν μνήμη.

Ὡστε τώρα γνωρίζετε τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ δίσκου πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ πόσον ὁ κάθε ἄνθρωπος γύρω μας κάμνει χρῆσιν καὶ ὀρθὴν χρῆσιν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν τελειώσιν τοῦ ἀνθρώπου σὰν προσωπικότητος αὐτοεπιγνώσεως. Τώρα μιλήσαμεν γιὰ τὸ πῶς ἐργάζεται καὶ λειτουργεῖ ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν Ἱερός Δίσκος εἰς τὸν κοινὸν ἄνθρωπον εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μέσα εἰς τὸ φαινόμενον ζωῆς των πάνω στὴν Γῆν. Φυσικὰ ὅταν ἀναπτυχθῇ, καθαρισθῇ, αὐτὸς ὁ καθρέφτης δὲν θὰ ἀντανακλᾷ μέσον τῆς προσηλώσεως πρὸς τὰ ἔξω μέσον τῶν ὀφθαλμῶν μόνον, πράγματα πού βλέπει καὶ ἀντιλαμβάνεται, καὶ ἀνασύροντας ἐκ τῶν ἔσω μέσον τοῦ ὑποσυνειδητοῦ εἰδῶλα εἰκόνας γιὰ νὰ τὰ γνωρίσῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ τοῦ Ἱεροῦ δίσκου, κέντρου, καθρέφτου, ἀρχίζει νὰ προσηλώνεται μέσα εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἱεροῦ δίσκου αὐτοῦ, ν' ἀπλώνῃ τὴν συνειδησίην του καὶ τὴν αὐτοεπιγνώσιν του εἰς τὸν δίσκον αὐτόν, νὰ τὴν κρατῇ ἐπὶ ὠρισμένην ὥραν καὶ νὰ ἐκφράζῃ τὸν ἑαυτὸν του Βούλησιν.

Τώρα ἀρχίζει ἡ ἐνόρασις. Ὁ Χῶρος πλέον δὲν εἶναι γι' αὐτόν ἐμπόδιον πού εἶναι εἰς τὴν ὄρασιν. Ὡστε, ἡ ὄρασις, ἡ λήψις ἐντυπώσεων, Νοητικῶν εἰδώλων μέσα τῶν ὀφθαλμῶν πλέον κλεῖλει στιγμιαῖα γιὰ νὰ ἀρχίσῃ ἢ πρὸς τὰ ἔσω πλέον συγκέντρωσις, προσήλωσις γιὰ νὰ βρεθῇ ὁ ἐνορατικὸς πλέον, ἐρευνητῆς τῆς ἀληθείας ὅπου θέλει, πάνω σὲ ὅποιον σημεῖον θέλει τοῦ Πλανήτου, τοῦ παχυλοῦ ὕλικου Πλανήτου ἢ σὲ ὁποιοδήποτε μέρος κατάστασιν τῶν Ψυχικῶν κόσμων. Τώρα ἀρχίζει ἡ ἐνόρασις.

Καμμιά φορά ἔνα μικρὸ βαθμὸν ἐνοράσεως μπορεῖ νὰ ἔχῃ οἰωσθήποτε καὶ τὸν λέγομεν διαισθητικὸν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔχει διαίσθησιν, στὴν περιπτώσιν του ὁ ἱερός δίσκος αὐτὸς κινεῖται ἀντιθέτως. Ὡστε, εἴτε ἀντιθέτως κινηθεῖ, εἴτε μὲ τὸν ὀρθὸν τρόπον κινηθεῖ, ὅταν εἶναι σὲ ἔντασιν καὶ σὲ ὠρισμένον βαθμὸν τελειώσεως μᾶς δόξει τὴν ἐνόρασιν ἐνσυνειδητὸν κατὰ βούλησιν ἢ ἐντελῶς τυχαίαν πού δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἱκανοποιητικῆ.

Στὰ ἐπόμενα μαθήματα θὰ μιλήσωμεν γιὰ τὴν φαντασίαν, τί ἐπίδρασιν ἔχει ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ δίσκου καὶ τὸν ὀρθολογισμόν.

Τώρα, ἡ ὄρασις καὶ ἡ ἐνόρασις γίνονται ἀντίληψις. Ὅταν λέγω ἀντίληψιν τώρα μιᾶς μὲ τὴν βαθειᾶν ἔννοιαν, ὅχι αὐτὸ πού λέγουν οἱ ἄνθρωποι ἀντίληψιν καὶ ὡστόσον εἶναι ψευδαίσθησις καὶ καθόλου ἀντίληψις τῆς πραγματικότητος.

Ὡστε, τόσο ἡ ὄρασις ὅσον καὶ ἡ ἐνόρασις μὲ τὴν προσήλωσιν καὶ τὴν βούλησιν μετατρέπονται σὲ ὀρθὴν ἀντίληψιν. Τώρα ἀρχίζει ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ Ἱεροῦ δίσκου ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ἢ Κίνησις. Ἐχομεν πεῖ ὅτι ἀλληλοεπηρεάζονται οἱ Ἱεροὶ αὐτοὶ δίσκοι καὶ συνεργάζονται. Ὅρασις, γνώσις, ἀντίληψις. Ἐνόρασις γνώσις ἀντίληψις, ὅταν ἔχω τὴν ἀρμονικὴν κίνησιν πρὸς τὴν ὀρθὴν περιστροφὴν καὶ τῶν δύο δίσκων.

Τώρα, ἂν προχωρήσῃ ὁ ἐρευνητῆς τῆς ἀληθείας θὰ εἰσχωρήσῃ σὲ μιᾶν νέαν κατάστασιν στὴν ὅποιαν καμμιά ἀπολύτως σχέσιν δὲν ἔχει τώρα ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱερός δίσκος ἀλλὰ ἡ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς Ἱερός δίσκος, τὴν ἔκστασιν. Στὴν ἔκστασιν ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἕνα μὲ τὸ θεῖον, μὲ θεῖες καταστάσεις, μὲ ἀνώτερες σφαῖρες.

Ἐπάρχει μιὰ μορφή ἐνοράσεως τώρα στὴν ἔκστασιν ὅχι ὀράσεως διότι οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἐξυπηρετοῦν εἰς τὴν ἔκστασιν. Μερικοὶ ὅμως Μύσται ἐπειδὴ βλέπουν τὸ θεῖον καὶ Ἄνεσπερο Φῶς ἔνα σὰν ἔκστασιν, ἀντίληψιν ἐνοαισθησίαν ἀλλὰ καὶ ἐνόρασιν, ὑποθέτουν ὅτι κάποιον ρόλο παίζει καὶ ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν Ἱερός Δίσκος.

Ὅχι. Ἐνας ἐνορατικὸς πού βλέπει ἕναν ἄλλον σὲ κατάστασιν ἐκστάσεως θὰ δῇ ὅτι κινεῖται ὠραῖα, πολὺ γρήγορα ὁ Ἱερός δίσκος ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς καὶ χαλαρώνουν

οί περιστροφές του δίσκου πρό των ὀφθαλμῶν. Δέν ἔχομεν ἔντονην κίνησιν, περιστροφὴν τοῦ ἱεροῦ δίσκου πρό των ὀφθαλμῶν, ὅταν ἔχωμεν τὴν ἔκστασιν καὶ τὴν ἐμπειρίαν σὲ ἀνώτερες σφαῖρες.

Πῶς συμβαίνει αὐτό; Ἡ ὅλη ἐνέργεια ἀπὸ τὸ κέντρον ἀνέρχεται πρὸς τὰ πάνω. Πῶς συμβαίνει καὶ πάλιν αὐτό; Ὅταν ζυκνήσῃ τὸ ἱερόν Πῦρ ἐκεῖ ποῦ εἶναι τὸ ἱερόν ὄστουν καὶ ἀνέρχεται μέσον τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ὅταν ἀγκίστῃ τὰ δύο αὐτὰ κέντρα προχωρεῖ ἀμέσως πρὸς τὸν λωτὸν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, ἀφοῦ ἀπορροφᾷ τὴν ὑπερβολικὴν μέσον προηγουμένης συγκεντρώσεως ἐνέργειαν ἀπὸ τὸν ἱερόν δίσκον πρό των ὀφθαλμῶν. Αὐτὸ ὅμως εἶναι στιγμιαῖον, καὶ ὅσον καιρὸν θὰ χρειασθῇ νὰ βρῖσκεται ἡ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις ἐν συντονισμῷ καὶ ἐν ἐνοιασθησὶ μετὰ τὴν Μόνιμη Προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ἑαυτοῦ, προσηλωμένη μέσον τῆς ἐκστάσεως στὲς ἀνώτερες θεῖες καταστάσεις νὰ εἴπωμεν νὰ μὴ εἴπωμεν σφαῖρες. Διότι καὶ ἡ λέξις σφαῖρα, πιθανὸν νὰ μὴ δόσῃ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν.

Ἐκέρχουν καὶ ἄλλες πολλῆς λειτουργίες αὐτῶν τῶν ἱερῶν κέντρων τῆς κεφαλῆς, τοῦ δίσκου πρό των ὀφθαλμῶν καὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, θὰ εἴτε ἀναφέρωμεν ὅταν ἀρχίσωμεν τὴν θετικὴν ἐργασίαν ἐπὶ τῶν ἱερῶν αὐτῶν κέντρων.

Στὰ ἐπόμενα μαθήματα θὰ πρέπει νὰ μιλήσωμεν καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα κέντρα καὶ μετὰ νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν μελέτην τῶν κέντρων τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ τοῦ Ψυχικοῦ σώματος, τὴν λειτουργίαν ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν λειτουργίαν εἰς τὸ διπλοῦν αἰθερικόν τοῦ ὑλικοῦ σώματος καὶ ἐν συνδυασμῷ εἰς τὴν μεταφορὰν τῶν ἐντυπώσεων ἀπὸ τοὺς Ψυχικοὺς κόσμους. Ἀργότερα καὶ μετὰ τοὺς ἱεροὺς δίσκους τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ τοῦ Νοητικοῦ σώματος. Ἐκέρχει πολλὴ ἐργασία νὰ γίνῃ ἀκόμα. Θὰ παρακαλέσω αὐτὰ τὰ μαθήματα νὰ τὰ γνωρίσετε νὰ τὰ κάμετε βιώματά σας καὶ ὄχι ἀπλὴν μελέτην καὶ ἀνάγνωσιν.

"Ἐτῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Τώρα θὰ κάμωμεν συγκεντρώσιν τῆς ρίζας τῆς ρινός. Εὐρίσκομεθα εἰς τὸ μέσον ἀπὸ τὸ κέντρον μεταξύ των λοβῶν τοῦ ἔγκεφαλου καὶ ἐκεῖ ποῦ ἀνοίγει σὴν χοάνη ὁ ἱερός δίσκος. Στὸ σημεῖον αὐτὸ στὴν ρίζαν τῆς ρινός δέν εὐρίσκεσθε στὸ κέντρον τοῦ δίσκου αὐτοῦ, ἀνοίγει τὴν χοάνην ὁ δίσκος αὐτός πρὶν νὰ φθάσῃ στὴν ρίζαν τῆς ρινός, ἀπὸ τὴν βᾶσιν των δύο ὀφθαλμῶν. Ἡ δὲ εὐρίσκεσθε μέσα στὴν χοάνην τοῦ δίσκου αὐτοῦ ὅσην ἀπόστασιν ὅταν βρῖσκεσθε στὴν ρίζαν τῆς ρινός, τὸ πάνω μέρος, κάτω μέρος δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἡ χοάνη αὕτη ἀγκίστει τοὺς ὀφθαλμοὺς τώρα γιὰ νὰ ἀνοίξῃ σὲ σὰς τουλάχιστον τοὺς ἐρευνητὰς τῆς ἀληθείας ὅσον ἕνας μικρὸς δίσκος μέσα στὸν ὁποῖον περιλαμβάνονται σχεδόν ὁλόκληρον τὸ μέτωπον, οἱ δύο ὀφθαλμοὶ καὶ ὁλόκληρη ἡ μύτη σας. Σ' ἕνα, εἶναι λίγο μικρότερος, λίγο μεγαλύτερος δέν ἔχει σημασίαν, θὰ πρέπει μετὰ τὴν ἐξάσκησιν νὰ ἀναπτύχθωσιν οἱ ἱεροὶ σας δίσκοι ὅσον ποῦ νὰ ἐκτείνωνται ἔξω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἐννοῶ τὸ πρόσωπον καὶ θὰ πρέπει τουλάχιστον, ὁ ἱερός δίσκος αὐτός νὰ ἔχη ἕνα πόδι ἀπόστασιν ὅσον ἕνα ἄκρον τῆς περιφερείας ἀπὸ τὸ ἄλλο, πάνω, πρὸς τὰ κάτω, δεξιὰ, πρὸς τὰ ἀριστερά.

Τώρα εὐρίσκεσθε σ' ἕνα σημεῖον μέσα στὴν χοάνην, ὄχι μέσα στὸν ἱερόν δίσκον, μέσα στὴν χοάνην τοῦ ἱεροῦ δίσκου, ἀλλὰ αἰσθάνεσθε μέσον τοῦ αἰσθησιακοῦ αἰθέρος τὴν ρίζαν τῆς ρινός. Ἀρχίζει τὴν περιστροφὴν τοῦ δίσκου αὐτοῦ εἴτε τὸ θέλετε εἴτε δέν τὸ θέλετε, δέν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι πολὺ γρήγορα. Χωρὶς νὰ τὸ θέλετε τώρα, αἰσθάνεσθε μέσον τοῦ αἰσθησιακοῦ αἰθέρος τοῦ δίσκου αὐτοῦ ὁλόκληρον τὸ μέτωπόν σας εἰς παρείς, τοὺς ὀφθαλμοὺς. Προσηλωθῆτε στὴν ρίζαν τῆς ρινός γιὰ νὰ αἰσθανθῆτε στὸ μέτωπόν σας χωρὶς νὰ εἴσατε συγκεντρωμένοι στὸ μέτωπόν σας. Ἀρχῖστε νὰ περιστρέφεσθε πάνω στὴν περιφέρειαν τοῦ δίσκου αὐτοῦ, ὑπεράνω τοῦ μετώπου, κατέρχεσθε πρὸς τὰ ἀριστερά ἔξω ἀπὸ τὸ μάτι, περνᾶτε μεταξύ των χειλῶν σας καὶ ἀνέρχεσθε πάλιν στὸ ἄνω μέρος τοῦ μετώπου σας. Ἀρχῖστε αὐτὴν τὴν περιστροφὴν γύρω ἀπὸ τὴν περιφέρειαν. Κινεῖται ὁ ἱερός δίσκος αὐτός ἀλλὰ δέν τὸ αἰσθάνεσθε καὶ δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἂν τὸν αἰσθάνεσθε πρὸς τὸ πρῶτον. Τώρα θέλωμεν ἑμεῖς μιὰ περιστροφὴν δικὴν σας γύρω ἀπὸ τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ δίσκου. Ἄνω μέρος τοῦ μετώπου ἀγκίστει τὸ μέρος ποῦ τελειώνει ὁ ὀφθαλμὸς μεταξύ των χειλῶν ὁ ἄλλο ὀφθαλμὸς τὸ ἄνω μέρος. Κάμετε μερικὰς περιστροφὰς τώρα. Τὸ κέντρον τώρα ποῦ βρῖσκεσθε εἶναι μεταξύ τοῦ κέντρου τοῦ ἱεροῦ δίσκου ποῦ εἶναι μέσα στὴν κεφαλὴν καὶ τῆς περιφερείας. Τώρα εἰσχωρήσθε μέσα στὴν κεφαλὴν, μὴν βλέπετε τὸν

Ιερὸν δίσκον τῶρα, μέσον τοῦ αἰσθησιακοῦ αἰθέρος νὰ αἰσθάνεσθε μέσα στὴν κεφαλὴν ἐκεῖ ποῦ εἶναι ἡ ρίζα τοῦ δίσκου αὐτοῦ καὶ ἐφάπτεται μὲ τὴν ρίζαν τοῦ δίσκου ὑπερῶν τῆς κεφαλῆς.

Τώρα βγίστε πρὸς τὰ ἔξω ὄχι ἀπὸ τὸν τρόπον ποῦ μῆκατε ἀλλὰ ἀγκίζοντες τὴν χοάνην ἀπὸ τὴν βᾶσιν πρὸς τὰ ἔξω πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις ὄχι μιὰ μόνον δὲν εἶναι δύσκολον. Νὰ φθάσετε τῶρα εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς χοάνης αὐτῆς καὶ νὰ ξαναεισεέλθετε μέσα. Δοικόν στὴν εἰσπνοὴν σας εἰσέρχεσθε στὸ κέντρον αὐτοῦ τοῦ Ἱεροῦ δίσκου εἰς τὴν ἐκπνοὴν σὰν ἀπλώθετε εἰς τὸ ἔσω μέρος τῆς χοάνης τοῦ δίσκου αὐτοῦ πρὸς τὰ ἔξω πρὸς τὴν περιφέρειαν. Στὴν εἰσπνοὴν εἰσέρχεσθε, καὶ εἰς τὴν ἐκπνοὴν ἐξέρχεσθε προσέ- ζετε ὁμῶς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τὴν ἐσωτερικὴν τῆς χοάνης αὐτῆς δίσκου ταυτοχρόνως. Ὁ δίσκος αὐτός τῶρα χωρὶς νὰ τὸν βλέπετε νὰ περιστρέφεται παρ' ὄλον ποῦ περιστρέφεται γιὰ σᾶς εἶναι μιὰ πραγματικότητα.

Ὅταν συμβῆ νὰ ἔχετε πονοκεφάλους θὰ συγκεντρώνεσθε στὸ κέντρον αὐτοῦ τοῦ δίσκου καὶ θὰ βλέπετε ὅτι ἀποβάλλετε μέσον τῆς χοάνης αὐτῆς ὄχι τῆς ἐσωτερικῆς ἐπι- φάνειας τῆς χοάνης αὐτῆς ἀλλὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῆς χοάνης, ἀποβάλλετε αὐτὴν τὴν κατάσταση, θὰ δῆτε ὅτι βγαίνει ἕνας πολὺ λεπτὸς ἀτμὸς καὶ φεύγει καὶ χάνεται, σὲ λίγο θὰ περᾶση ὁ πονοκέφαλός σας ἢ ἡ κούρασις τοῦ ὑλικοῦ ἐγκεφάλου.

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".